Tadeusz Słobodzianek

Dramatopisarz, reżyser, krytyk teatralny. Urodzony 26 kwietnia 1955 roku w Jenisiejsku (gdzie jego rodzice zostali zesłani w 1944). W grudniu 1955 jego rodzina wróciła do Polski i osiedliła się w Białymstoku. Tutaj skończył liceum ogólnokształcące (1974).
W latach 1974-1979 odbył studia na teatrologii na Wydziale Filologii Polskiej Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie w ramach programu indywidualnego pod kierunkiem najpierw prof. Jerzego Gota, a następnie prof. Jana Błońskiego. Zdobył także dyplom reżysera teatru lalek (1987). Debiutował w roku 1978 jako krytyk teatralny. W latach 1978-1982 publikował pod pseudonimem Jan Koniecpolski krytyki w pismach „Student" i „Polityka".

W 1980 roku wystawiona została jego pierwsza sztuka – przeznaczona dla dzieci „Historia o żebraku i osiołku". W tym samym roku zadebiutował także jako reżyser („Osmędeusze" Mirona Białoszewskiego i Ludwika Heringa). Działał jako kierownik literacki i konsultant programowy teatrów w: Kaliszu (1981-1982), Poznaniu (1982), Białymstoku (1984-1989), Łodzi (1982-1983), Gdańsku (1989-1991).

W latach 1988-1989 wykładał na Wydziale Lalkarskim Państwowej Wyższej Szkoły Teatralnej w Białymstoku. Współtworzył białostockie Towarzystwo Wierszalin, którego był wiceprezesem (1991-1993) i przewodniczącym zarządu (1993-2000). W latach 1994-1995 dramaturg w Teatrze Dramatycznym m. st. Warszawy, od 1999 roku piastował stanowisko dramaturga w łódzkim Teatrze Nowym. Wykładał w Collegium Civitas w Warszawie. Organizuje warsztaty „Sztuka Dialogu" dla młodych dramaturgów z udziałem takich twórców jak Ingmar Villquist czy Jerzy Pilch.

Najbardziej znanym elementem biografii Słobodzianka jest działalność Towarzystwa Wierszalin - niepaństwowego, profesjonalnego teatru założonego wraz z Piotrem Tomaszukiem i grupą współpracujących z nimi aktorów w podbiałostockiej Supraśli w 1991 roku. Miał on wyraźny profil artystyczny - był to teatr lalkowo-aktorski, ze spektaklami nasyconymi muzyką i śpiewem. Czerpał z legend, opowieści ludowych regionu, z czasem także całej Europy; jego twórczość związana mocno była z fascynacją dziedzictwem kulturowym i religijnym polsko-białoruskiego pogranicza.

Tadeusz Słobodzianek to laureat wielu nagród krajowych i zagranicznych, z których najważniejsze to nagrody Fringe Firste z Wierszalinem na festiwalu w Edynburgu w latach 1993 i 1995 oraz nagroda Fundacji im. Kościelskich za całokształt twórczości dramaturgicznej i teatralnej.

Ważniejsze dramaty
1981 - „Pułapka"

1985 - „Car Mikołaj”
1986 - „Obywatel Pekosiewicz”
1990 - „Turlajgroszek”, współautor: P. Tomaszuk
1992 - „Jaskółeczka”, „Prorok Ilja”, „Merlin”, „Kowal Malambo”
1997 - „Obywatel Pekoś” (nowa wersja „Obywatela Pekosiewicza”), „Noc Pluskwy”
2001 - Obywatel Chrystus, czyli Sen Pluskwy”

Ważniejsze realizacje teatralne i telewizyjne

- 1982 Miron Białoszewski i Ludwik Hering „Osmędeusze” w Teatrze im. Stefana Jaracza w Łodzi
- 1986 Bogusław Schäffer „Scenariusz dla trzech aktorów” w Teatrze Lalek w Białymstoku
- 1988 Miron Białoszewski „Kabaret Kici Koci” w Teatrze Ateneum w Warszawie
- 1989 Pedro Calderón „Wielki Teatr Świata” w Teatrze Lalek w Białymstoku
- 1990 „Historia o żebraku i osiołku” w Teatrze Miniatura w Gdańsku
- 1991 Jan Brzechwa „Czerwony Kapturek” w Teatrze Miniatura w Gdańsku
- 1994 „Prorok Ilja” w Teatrze Telewizji
- 1995 Pedro Calderón „Magia Grzechu” w Teatrze Dramatycznym m. st. Warszawy; „Car Mikołaj” w Teatrze Telewizji